

густѣйши братъ, той попиталъ: чува ли Негово Императорско Величество? — „Чувамъ“, билъ отговорътъ, слѣдъ който се изказа слабо желание да го занесатъ по-скоро въ двореца. Думитѣ свидѣлствували за съзнание — съзнание за страдание, физически ужасъ, който умътъ се отказва да си прѣдстави поне приблизително. То било още тъй ясно това страдалческо съзнание на господаря, щото той, като чулъ прѣдложението на едного отъ тия, които сж го носили, щабсъ-капитана Иовинова, да го прѣнесатъ въ най-близкия домъ, за да му дадатъ първа помощъ, ималъ още сила да обяви на другаря си своята послѣдна воля: „занесете ме въ двореца, тамъ . . . да умра“. Тѣзи били послѣднитѣ думи на монарха, който пожелалъ да умре у дома си съ християнска смъртъ, въ крѣга на своитѣ близки, посрѣдъ своето сѣмейство . . . Угодно бѣ на Бога да изпълни това желание. Господарь-Императорътъ билъ помѣстенъ, заедно съ разбитата си кола, въ шейната на полковникъ Дворжицки и чиновницитѣ отъ конвоя, ротмистъръ Кулебякинъ съ казацитѣ Лиценко и Кузменко, отслужили на своя вѣнценосенъ вождъ послѣдната служба — прѣнесли го умиращъ въ двореца. По пѣтя, като забравилъ за своитѣ мѣжки и като мислилъ само за онзи раненъ вѣренъ слуга, когото видѣлъ прѣдъ себе си, господарътъ два пѣти тихо, но настойчиво, питалъ: „Ти си раненъ, Кулебякинъ?“ Горешитѣ сълзи на ранения, който бѣ забравилъ за ранитѣ, сж били отговорътъ . . . А на мѣстото на събитието събирали убититѣ, раненитѣ и . . . , чували се тѣхнитѣ сърдцераздирателни стенания и викове, които се смѣсвали съ виковетѣ отъ ужасъ на стек-